

व्याख्याता [३३. ६१.] । पष्ठः पुरोरुग्गणः समाप्तः ॥ ८४ ॥

VII. आ नो यज्ञं दिविस्पृशं वायो याहि सुमन्मभिः ।

अन्तः पवित्रेऽपरि श्रीणानोऽयं शुक्रोऽग्रयामि ते ॥ ८५ ॥

इतोऽध्यायसमाप्त्यन्तं त्रयोदश ऋचः प्रतीकोक्ताश्चतस्रश्चेति ऐन्द्रवायवादिसा-
वित्रान्तानां ग्रहाणां ग्रहणमन्त्राः पूर्ववत् ॥ जमदग्निदृष्टा वायुदेवत्या । वृहृत्य
आद्या नव द्वादशी च दशम्येकादशीत्रयोदश्यः सतोवृहृत्यः । हे वायो नोऽस्मा-
कं यज्ञमायाहि आगह कीदृशं यज्ञं दिविस्पृशं द्युलोकव्यापिनम् (56.) ऋत्विग्यज्ञ-
मानवैदुष्यादक्षिणासम्पन्नवाच्च (57.) स्वर्गेऽपि श्रूयमाणमित्यर्थः । आगम्य किं
फलमत आह अन्तरिति अन्तः पात्रमध्यस्थः पवित्रे दशापवित्रस्योपरि श्रीणानः
श्रयमाणः होतृचमसेन विषिच्यमानोऽयं शुक्रः शुद्धः ऋजीषकल्करहितः सोमो
रसात्मा ते तुभ्यं त्वर्धमयामि नियतः त्वदीयभागत्वेन मया संस्कृतः यमु उपरमे
(58.) कर्मणि चिण् ॥ ८५ ॥

इन्द्रवायू सुसंदृशा सुहृवेहृ हवामहे ।

यथा नः सर्व इज्जनोऽनमीवः संगमे सुमना असत् ॥ ८६ ॥

तापसदृष्टैन्द्रवायवी । इह यज्ञे वयमिन्द्रवायू हवामहे आह्वयामः उभयत्र वा-
योः प्रतिषेध इति [पा० ६. ३. २६. वा० १.] आनङ्गभावः । कीदृशौ सुसंदृशा सुसंद-
शौ सुतरां सम्यक् पश्यतस्तौ । सुहृवा सुहृवौ शोभनाह्वानौ । तथा हवामहे
यथा नोऽस्माकं सर्व इत् सर्व एव जनः पुत्रपौत्रादिरीदृशः असत् भवेत् अस्तेर्ले-
खडागमः कीदृशः अनमीवः व्याधिरहितः संगमे धनप्राप्तौ बहूनां समागमे वा
सुमनाः शोभनचित्तः उदारो वक्ता चेत्यर्थः ॥ ८६ ॥

ऋधगित्था स मर्त्यः शशमे देवतातये ।

यो नूनं मित्रावरुणावभिष्टयः आचक्रे हव्यदातये ॥ ८७ ॥

जमदग्निदृष्टा मित्रावरुणी । नूनं निश्चितं यो मर्त्यो मनुष्यो मित्रावरुणौ आच-
क्रे आकुरुते सेवते गन्धनावक्षेपणेत्यादिना [पा० १. ३. ३२.] करोतेः सेवनार्थे